

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.422 van 15 mei 2009
in de zaak X / Ilde kamer**

In zake: X,

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 29 februari 2008 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in bij Belgische autoriteiten.

Op 30 juli 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient op 13 augustus 2008 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde beslissing.

Op 6 november 2008 bevestigt de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, bij arrest nummer 30.414.

Op 20 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 9 december 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 10 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot overwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 december 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Verzoeker dient een annulatieberoep in bij de Raad tegen voormelde beslissing.

Op 14 januari 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 29 februari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 14 maart 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 juli 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 november 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 9 december 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 december 2008. Overwegende dat de betrokkene op 12 december 2008 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 december 2008. Overwegende dat de betrokkene op 14 januari 2009 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een attest van een dokter naar voren brengt met hierin vermeld de letsels aangetroffen op zijn lichaam waarbij opgemerkt moet worden dat dit attest enkel is wat het is, een attest van letsels op een lichaam zonder aanduiding van hoe die ontstaan zijn. Overwegende dat de betrokkene een fax van een attest van de politie naar voren brengt over de ontvoering van zijn broer waarbij opgemerkt moet worden dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van de ontvoering van zijn broer, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief afgesloten werd door de beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 december 2008, dat deze gebeurtenis geen betrekking heeft op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (een) dag.

(...)”

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht meent verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Verzoeker stelt dat zijn eerste asielaanvraag gebaseerd was op het feit dat hij in Afghanistan geen normaal en veilig leven zal kunnen leiden. Hij vreest het slachtoffer te zullen worden van wraakmaatregelen door de familie van zijn neef N. omwille van de weigering van zijn familie om zijn zus uit te huwelijken met N. Verzoeker is overtuigd dat hij tegen dergelijke feiten niet op een daadwerkelijke bescherming van de Afghaanse autoriteiten zal kunnen rekenen. Verzoeker voert verder aan dat N. heeft gezworen om zich te zullen wreken en doodsb bedreigingen heeft geuit aan zijn adres, dat deze bedreigingen als ernstig moeten worden aanzien, dat N. de lijfwacht is van commandant A. en zelf ook een commandant was met gewapende mannen in de periode van de Mujaheddin, dat nadat zijn moeder onder zware bedreigingen had ingestemd met een uithuwelijking van zijn zus, hij geprobeerd heeft om tussenbeide te komen, dat betrokkene is geraakt in een gevecht met N. en gestoken werd met een mes, dat N. nog steeds op zoek is naar wraak, dat het vast staat dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van een persoonlijke afrekening. Verzoeker meent dan ook dat de ontvoering van zijn broer aantoont dat N. en zijn familie nog steeds actief op zoek zijn naar hem. Verzoeker meent dat de verwerende partij onterecht de voorgelegde documenten geringschat en dat er geen twijfel bestaat dat verzoeker nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees vervolging. Verzoeker verwijst opnieuw naar de twee documenten die hij heeft neergelegd en naar de verklaringen die hij hieromtrent heeft afgelegd. Hij meent dat deze verklaringen voor zich spreken en dat de verwerende partij deze nieuwe gegevens ten onrechte niet aan grondiger onderzoek heeft onderworpen. Verzoeker meent dat de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing niet ernstig te noemen zijn. Verzoeker stelt dat hij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag nadrukkelijk had gewezen op het feit dat er een link is tussen zijn persoonlijke problemen met N. en de ontvoering van zijn broer. Vervolgens bekritiseert verzoeker de werkwijze van verwerende partij. Daar de bestreden beslissing zo snel genomen is, zou hij de kans niet hebben gekregen om schriftelijke documenten uit Afghanistan te laten overkomen. Verder betoogt verzoeker dat het evident is dat het medisch attest niet vermeldt hoe de letsels ontstaan zijn. Dit zou neerkomen op een getuigenverklaring. Dokter T. was niet persoonlijk aanwezig in Afghanistan toen hij met een mes gestoken werd. De dokter in België kan enkel attesteren hetgeen hij in België kan vaststellen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte de nieuwe gegevens zelfs niet aan een begin van onderzoek heeft onderworpen en de perken van haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. Verzoeker betoogt verder dat de door de verwerende partij ingeroepen weigeringsgronden helemaal niet fundamenteel noch voldoende zijn om een beslissing te nemen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde

uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben.

Bij het gehoor op het niveau van Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoeker wat volgt:

“Vandaag leg ik u 2 documenten voor als nieuwe elementen. De eerste document is een doktersattest van Dr. T.F. De dokter stelt een aantal letsels vast op mijn lichaam die ik verkregen heb in Afghanistan. Deze letsels heb ik gekregen doordat ik neergestoken werd met een mes door mijn neef N.U.N.

Het tweede document is een bevestiging van de politie en de provincie Maidan-Wardak omtrent de problemen die ik heb gekend in Afghanistan. De politie bevestigt dat mijn broer S.N. (14 jaar oud) ontvoerd werd door mijn neef N.U.N. Deze politiedocument verklaart ook dat N.U.N. onmiddellijk moet opgepakt worden. Mijn broer is nog steeds vermist”

Met betrekking tot de problemen in het land van herkomst aangevoerd bij de eerste asielaanvraag oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 6

november 2008 met nummer 18.461 dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft verstrekt met betrekking tot de personen die N. vergezelden toen deze verzoekers moeder is komen bedreigen; dat verzoeker al evenmin consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de huidige verblijfplaats van diens moeder en zus of de wijze waarop of frequentie waarmee hij sedert zijn aankomst in België nog contact heeft gehad met diens familieleden in Afghanistan; dat verzoeker in deze overigens duidelijk de indruk gewekt heeft dat hij zijn verklaringen al naargelang de vraagstelling bewust aanpaste teneinde het geheel te doen rijmen; dat zulks tevens het geval is wat betreft de persoon die de verwondingen teweeggebracht door N. zou hebben verzorgd; dat verzoeker evenmin eensluidende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de klacht die door diens moeder werd ingeleid en weinig aannemelijke verklaringen heeft verstrekt met betrekking tot de verdenking die verzoeker op een gegeven moment koesterde ten overstaan van diens buurman. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen of post factum verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal, hetgeen niet afdoende is om de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing te weerleggen. (...) In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.”* Bij zijn tweede asielaanvraag deelde verzoeker mee dat zijn broer ontvoerd was. Met betrekking tot deze feiten oordeelde de gemachtigde van de minister in de beslissing van 10 december 2008 dat *“betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat hij via de telefoon zou vernomen hebben dat zijn broer zou ontvoerd zijn en deze ontvoering het gevolg zou zijn van betrokkenes problemen; betrokkene kan deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; (...) betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”*

Uit het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uit de motivering van de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag blijkt dat verzoeker reeds eerder melding heeft gemaakt van het feit dat hij met een mes werd gestoken en dat zijn broer werd ontvoerd. De Raad benadrukt dat het begrip “nieuwe gegevens” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610). De elementen die verzoeker in zijn vierde asielaanvraag heeft aangebracht (namelijk twee documenten zijnde een doktersattest en een politiedocument van de Afghaanse politie) kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan de verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet, heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist waar deze stelt dat de ontvoering van zijn broer geen betrekking heeft op hem, voert verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker kritiek uitbrengt ten aanzien van een overtollig motief. Het determinerende motief, met name dat betrokkene tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van de ontvoering van zijn broer en dat de tweede asielaanvraag van verzoeker definitief werd afgesloten door de beslissing tot weigering van in overwegingname door de dienst Vreemdelingenzaken op 10 december 2008, schraagt de bestreden beslissing zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek ten aanzien van dit overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Voorts betwist verzoeker de werkwijze van de verwerende partij. Verzoeker stelt dat de verwerende partij hem verweet geen (schriftelijke) bewijzen te hebben neergelegd. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn verhoor in het kader van zijn derde asielaanvraag meegedeeld heeft dat hij tijd nodig heeft om de schriftelijke bewijsstukken te verzamelen, terwijl de verwerende partij de bestreden beslissing reeds vier dagen na de aanvraag heeft genomen.

Waar verzoeker de werkwijze van de verwerende partij bekritiseert, kan niet worden ingezien hoe dit een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou kunnen uitmaken. Zoals blijkt uit voormelde bespreking heeft de verwerende partij in alle redelijkheid geconcludeerd dat de verzoeker geen nieuwe gegevens had aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure.

Betreffende het medisch attest betwist verzoeker niet dat het medisch attest slechts een attest is dat vermeldt dat er letsels te vinden zijn op het lichaam zonder aanduiding van hoe deze ontstaan zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe dit een schending van de motiveringsplicht zou kunnen uitmaken. Tevens betwist verzoeker evenmin dat hij naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen heeft meegedeeld dat hij betrokken was bij een steekpartij. Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij nieuwe gegevens zou hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van de goede rechtsbedeling en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker onderbouwt zijn grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is immers slechts vereist

indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn. De gemachtigde van de minister oordeelde op kennelijk redelijke wijze dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker aan: *“schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.”*

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet om te weten of hem de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Hij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoeker betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Verzoeker kan niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Voornoemd artikel 49/3 bepaalt enkel dat bij het indienen van een asielaanvraag, de asielinstanties de aanvraag eerst moeten onderzoeken in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, betreffende de vluchtelingenstatus en pas bij het niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 49/3 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Verzoeker kan de schending van artikel 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen.

Verder verzuimt verzoeker aan te tonen op welke wijze de Europese richtlijn 2004/38 geschonden is. Verzoeker vermeldt niet welk artikel of artikels van de Europese richtlijn 2004/38 werd(en) geschonden en op welke wijze deze werd(en) geschonden.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat gelet op de door hem uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van zijn nieuwe asielaanvraag van 14 januari 2009 waaronder o.a. de voorgelegde recente attesten, de verwerende partij niet in redelijkheid kon komen tot de door haar genomen beslissing. Verzoeker stelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de verwerende partij genomen besluit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidscontrole, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS. ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.